

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 1.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392994480/facsimile.pdf> (tilgået 04. marts 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

I.

Efterårsblæsten strøg kold og klagende hen over den ensomme Kirkegård ude ved den urolige Fjord. Den suste gennem de lange Lindealleer, hvirvlede de visne Blade om de hvide Gravmonumenter og fløj videre ind mod den lille Købstad, der med sine røde Tage krøb sammen om Kirketårnet med den blinkende Vejrhane; dér tabte den sig i de høje Bankers høstgule Skove.

Solskinnet flakkede ud og ind over Kirkegården, det regnede stødvis, stridt og tæt.

De sidste Toner af Salmesangen døde hen, og Præsten stod oppe ved den åbne Grav, Blæsten rev og sled i hans lange Kåbe, hans Røst lød skarp og dirrende ud over det lille, duknakkede Følge:

«Af Jord er du kommet, til Jord skal du blive, men atter af Jorden opstå!»

Dump — dump — dump — tre Skovfulde Jord haglede ned over Kistelåget. Den lille Dreng forrest i Følget kom et Skridt frem, han klamrede sig til Faders Hånd og så med stive Øjne, hvor Mulden vældede ned over Broders Kiste. Han mærkede ikke, at de sortklædte Herrer og Damer begyndte at gå forbi, ikke, at de så medlidende på ham og Søster og talte dæmpet til Fader og Moder, han så kun at

Åge og Else.

1

næsten hele Broders Kiste var begravet under Jord — kun de grønne Kranse stak frem — men — — —
«Kom nu, Tue, vi skal hjem.» Fader bøjede sig ned over ham og kyssede ham.

Tue så forvirret i Vejret, Faders Ansigt var vådt af Tårer, og hans Mund bævede i det hvide Skæg. Moder og Søster stod tavse i deres lange, flyvende Slør, og Præsten stirrede oppe fra Gravhøjen ned til Kisten, med Spaden i den sænkede Hånd. Men de fremmede Herrer og Damer begyndte at forsvinde i Alleerne, Tue syntes, de skyndte sig af Sted, men det var jo også så dårligt Vejr.

Nu kastede Præsten Skovlen og kom ned til dem.

«Hr. Inspektør,» sagde han og trykkede Faders Hånd. Langsomt fulgtes de ned gennem de våde Alleer, der bruste og suste over deres Hoveder. Præstens Øjne gled hen over de hældende Kors og de hvide Marmortavler.

«Grave — lutter Grave —» mumlede han.

Han så hurtigt op, med et forskræmt Udtryk i det magre Ansigt.

«Undskyld — undskyld mig — men tre Begravelser på én Dag, og lutter unge og Børn — Børn, jeg selv har døbt, som nu Deres Alf — — —»

Fader så på ham: «Ja, det maa være tungt.»

Præsten nikkede, han strøg sig hen over Ansigtet med den dirrende Hånd.

«Nå — men undskyld mig.»

De var nået ud til Kirkegårdsporten; udenfor holdt Jes med Kalesjen for at køre dem hjem, Lønnenes gule Blade flagrede ned over de tykke, brune Heste, der stod og krøb sammen i Sludet.

Tue vendte sig endnu en Gang og så tilbage over Hegnene og Hækkene, men Regnen slog ham i Øjnene, og han kunde ikke se Broders Grav. Så løftede Fader ham ind i Vognen, hvor Moder og Søster